

GEORGE ENE

Strigăt până prea târziu

poezii

SEMĂNĂTORUL
Editura - online
Iunie 2009

Mica mea iubire mare

Mica mea iubire dulce - nesperata mea salvare,
Te-am ascuns adânc în mine, în al inimii abis,
Să-ți simt focul până-n ochi-mi plini de tine-n al meu vis
Împletindu-ne-mpreună în durere și-alinare.

Prea-mi ești dată cu destinul – dar din stele și din soare,
Mica mea iubire sacră, pură și nevinovată:
Lumea mea de dor și taină într-un lujeraș de fată
Purtătoare de miracol, tinerețe și vigoare.

Îți sunt rob – vezi-mă bine – la frumoasele-ți picioare,
Dar voi trece precum ziua, c-așa-i trecerea, pustie,
Pe când tu vei crește veșnic înălțată-n poezie:
Monument de prospețime din iubirea ce nu moare.

Te-oi simți peste milenii cum alergi: floare în floare,
Împletind stropii de rouă și de soare-ai nemuririi
Și voi tresări-n țărână greu, sub platoșa simțirii,
Într-un geamăt de furtună, într-a mării respirație,
Mica mea iubire mare...

Pasul tău de domnișoară

Clonă după poezia lui Nichita Stănescu,
«În dulcele stil clasic»

Îngerită, trestioară
cu mersul de căprioară,
am fobie oculară :
pasul tău de domnișoară.

Dulce-mi e, dar și amară
pasăre albastră, rară,
zdrobind umbra-mi către seară,
pasul tău de domnișoară.

Rană-mi e, căci mă omoară
când din patul tău coboară
peste visul meu de-o vară,
pasul tău de domnișoară.

Până-n sânge, bunăoară,
cu ritmu-i mă înfășoară
ca arcușul pe vioară,
pasul tău de domnișoară.

Apăsat, ca să mă doară,
calcă-n inima-mi ce zboară
către tine, a cât-a oară,
pasul tău de domnișoară.

Cu izul de tămâioară,
nesperata mea comoară
mi-a dictat poezioară :
pasul tău de domnișoară.

Ca celebră posesoară
fii ferice, așadară –
acest Titlu n-o să moară :
Pasul tău de domnișoară !

Cuculețule

Cuculețule,
Fii bun cântă-ne ceva,
Cântărețule!

Cuculețule,
Ce-ai făcut cu draga ta,
Certărețule?

Cuculețule,
Spune unde vei ierna,
Umblărețule?

Cuculețule,
Puii cui îi vei lăsa,
Iubărețule?

Cuculețule,
Te vei mai înapoia,
Nătăflețule?

Cuculețule,
Te-am supărat eu cumva,
Flecărețule?

Traducere din logica booleană

Nisipul se desenează singur.
 Sieși își e designer –
 colo o mână concavă,
 dincolo un munte convex,
 asociativitate străbătută de furnici
 cărând pretutindeni ziduri închipuite
 pentru așezările lumii,
 izbindu-ne cu valurile neadormitei
 comutativități dintre mări și oceane –
 joc de curcubeie în ochii noștri,
 distributivitate cu ochii furnicilor,
 apa dându-ne vederea stocată
 în vederea-i atotcuprinzătoare
 ca noi să ne lăsăm duși de vise,
 să înălțăm la scara de dincolo de noi
 ceea ce abia se bănuie-n adânc,
 tot mai în adâncul adâncului,
 de unde ne vin tiparele identității
 despre care noi zicem cu îngâmfare
 că sunt ale noastre, și le traducem
 semn cu semn, piatră pe piatră.

Până și ochii vulturului
 se coc în adâncul tăinuit
 al complementarității lui 0 și 1,
 nimicul și sinele
 care-și fac rocada-nerocada lor
 hic et nunc, căci se multiplică
 întotdeauna la infinit
 până se umple cerul cu ochi de vulturi
 de la care cerșim ochi, să ne umplem
 până-n vârful degetelor de ochi,
 să vedem cu degetele nevăzutul,
 să-l gustăm cu pipăitul,
 să-l pipăim cu mirosul,
 să-l mirosim cu auzul,
 să-l auzim cu pietrele
 intrate adânc în pietre
 încât cântă, auziți-le!

Femeile noastre când nasc țipă.
 Și pietrele țipă, dar nu le aude nimeni.
 Le vibrează nisipul sub tălpi,

iar tălpile lor ne umblă prin vise
 cu plecații, cu veniții,
 cu neveniții încă, ce purced
 prin noi spre alte vremuri,
 cu alte țipete, de bună seamă
 ecou în pânțele pântecelor
 nenăscute, vedeți-le!

Privirile țipă și ele. Ascunsele
 ne caută risipite-n aer,
 iar aerul ne trădează după logica booleană,
 unde functorii fals și adevăr
 se întrec cu rapiditatea vitezei luminii,
 spre a ne recompune în pietrele-display-uri,
 iată-ne, vedeți-ne, țineți-ne aproape,
 nu vă puneți mintea cu fuga lor în neant.
 Suntem șiruri de 0 și 1 de aer,
 împerecheate-desprecheate-amestecate
 cu iubirea dintre a fi și a nu fi iubire,
 câmpuri cibernetice care se opresc
 întotdeauna la a nu fi
 în nisipul ce se desenează singur,
 sieși fiindu-și designer.

Și nașterea fi-va-ne în logica booleană,
 Firele de nisip veghindu-ne.

Și viața fi-va-ne în logica booleană,
 Firele de nisip trăindu-ne.

Și moartea fi-va-ne în logica booleană,
 Firele de nisip renăscându-ne.

Toate zisele și doveditele propoziții
 depășesc presupusele supoziții
 după legile logicii booleene
 ale multiplicării firelor de nisip
 structurate-n adânc,
 faguri între a fi și (sau) a nu fi –
 pentru a nu fi, spre a fi...

Elegie după toate elegiile cuiva

Erau acolo în mărăciniș niște pietre
umblătoare și cântărețe de broaște
care mai de care fălindu-se cu altceva
unele către altele la căscatul zorilor
când toată suflarea își lua adio de la stele
pitindu-se în nepăsarea dulce a zilei.

Erau pripășite și niște păsări acolo
care făceau schimb de sentimente
unele ofereau sentimente depărtate
altele cântăreau sentimente apropiate
pentru ochii neadormiților vulturi
să-i tragă în piept cum bine se spune
când se jucau în albia albastră a cerului
cu inimile păsărilor mult prea nevinovate.

Erau acolo și niște ochi-de-ochi
care făceau schimb de gene
eu îți dau ție o geană albastră
tu îmi dai mie ambigenele gri
împărțindu-și între ei atenția
alunecării fulgerelor adormite
trimise către păsările bătrâne
agățate pe spinările unor copaci
cumsecade care nu le făceau
vânt în gol fiindu-le milă de ele.

Erau și neclintirile copacilor acolo
pline ochi de păsări și de ochi
oglundindu-se în apa sâmbetei
în așteptarea timpului prezent
care întârzia cu fiecare foșnet
de târziu strecurând frica
în ciripiturile și-n neciripiturile
lipite strâns unele de altele
cu o foame greu de crezut stelelor
care clipeau deasupra ca niște ochi
înfricoșați de atâta cădere.

Era acolo și căderea peste cădere
pentru că de-acum se făcuse noapte
și urma precis duminica orbului
care nu se deosebește de ziua de luni,

și de asemănarea ei cu ziua de marți
când sunt trei ceasuri rele peste care
e bine să se sară că te pot nenoroci
când nici cu gândul nu te gândești
datorită prea strâmtei înghesuiei.

Fiind toate grămadă aici ca și acolo
într-un echilibru precar pe-un tăiș
de cuțit în mâinile tremurânde
ale unui nepriceput în d-alde d-astea
că de unde nu e nici Domnul-Drăguțul
nu dă, că n-are de unde și nici nu vrea...

J u r ă m ă n t

Ești zbor, Doamna mea!

... Când Luna n-are ce face
ia înfățișarea Ta și-mi bate în geam:
“Nu dormi! îmi poruncește.
Te aștept la marginea cuvintelor,
să ne ascultăm inimile.
A ta bate pentru mine, o știi.
A mea, întâmplător, e dăruită, ști-o!
Luptă cu norii-balauri,
câștig-o,
și a ta să fie!”

Așa voi face, îți jur, Doamna mea!

Să bem, prieteni!

Avem pahare.
Suntem plini de pahare.
În unele turnăm vin, și bem.
În altele turnăm otravă, și bem.
În ficat avem câteva pahare.
În rinichi altele, câteva.
În genunchiul stâng, trei.
În genunchiul drept, două.
Stâng, dreptul! – ne sună paharele.
În cap avem numai pahare de cristal,
când goale, când pline.
Dacă ai prieteni ești invitat, sau inviți.
Când gândim ca ei,
bem din paharele lor de cristal.
Când gândesc ca noi,
bem din paharele noastre de cristal.
“Da’ de unde atâta cristal?”
întrebă un curios.
“Păi, n-or fi toate de cristal...
Mai sunt și din sticlă ordinară.
Dar n-om fi proști, s-o recunoaștem!”
îi răspunse prietenul său de șpriț.

Vine moartea!
Nici vorbă:
vin e destul!

Ploaie de mai

Plouă barbar,
Când des, când rar,
Dar plouă iar.

Plouă în gol.
Plouă domol.
Plouă matol.

Plouă-n clăbuci
Peste uluci
Și peste nuci.

Plouă ciudat
Și încrunțat
De astă-dat'.

Plouă parșiv,
Plouă lasciv
Și primitiv.

Plouă mustit,
Plouă trăznit
Ca un răstit.

Plouă de sus,
Dinspre apus
Și stele nu-s.

Plouă cam șui,
Plouă hai-hui
De peste grui.

Plouă în zbor,
Plouă cu dor
Șoptit, ușor.

Plouă păgân,
Plouă hapsân –
Că-ți intră-n sân.

Plouă frumos
Și dureros:
Arde la os.

Plouă tăcut,
Ca un făcut –
Și-o să strănut.

Rabdă și taci!
N-ai ce să-i faci,
Că plouă-n draci.

Plouă pieptiș
Ca un tăiș
Peste tufiș.

Plouă pelin,
Plouă cu chin
Pe câmpul plin.

Plouă tărcat
Ca un arat
Adevărat.

Plouă cernit,
Trist, părăsit,
Silabisit.

Plouă din plin
Și din senin,
Plouă cretin.

Plouă urât,
Posomorât.
Plouă, și-atât!

Plouă absent
De sentiment –
Plouă dement.

Trist argument,
Impertinent:
Plouă-n ciment.

Plouă bălțat,
Ca un oftat
Nemângâiat.

Plouă zglobiu,
Plouă candriu,
Plouă-n pustiu.

Plouă fudul,

Plouă credul
Și e destul!

Plouă boem
Ca un blestem
Peste poem.

Ca o dambla
Plouă: bla-bla...
Nu mai ploua!

.....

Ploaie de mai.
Plouă din rai
S-avem mălai!

Biblică

Vorbind cu Nimicul
Dumnezeu a zis:
"Să-l facem pe Om
după chipul și asemănarea noastră,
oglină nouă înșine,
să ia aminte și să ne recunoască"...

...Va fi zis, nu contestăm,
pentru că-n vremurile acelea
Universul purta un singur nume:
Se numea Dumnezeu.

Poem pentru clarificarea Victoriei

Un vultur imperial clocea șapte dealuri
 să scotă pui pentru Roma bătută de îndoială.
 Era o nedumerire că înghețase limbile cailor.
 Îngerii coborâseră norii pe schiuri printre soldați
 să le întindă o pană de ajutor din aripile lor moi.
 – Alea iacta est! 1) tună Cezar
 năpustindu-se cu capul berbece
 în mâinile senatorilor săi, hotărât să treacă
 Rubiconul pe un fir de păinajen,
 că de atâta tensiune pocniseră dealurile,
 se rupseseră digurile sacrosante
 și se porni o ploaie de poeți
 care se și înfățișară împăratului ca ciupercile rumene,
 bune de ciulama imperială.
 – Acta, non verba! 2) fulgeră Cezar,
 la care p o e ț i i s-au și repezit la îngeri
 să-i devasteze de pene,
 încât incendiind aerul nopții,
 într-o învălmășeală de nedescris,
 înstelații comandanți
 ca și neînstelații trăpăduși,
 care pe unde apucau
 au scris cele mai reușite poeme
 pentru ROMA v i c t o r i o a s ă.

Un cercetător trăsnit, mai dinspre noi,
 vroind să clarifice toată povestea,
 a-ncurcat prețioasele file
 și citind invers numele celebrei capitale
 a găsit, în fine,
 cheia misteriosului A M O R.

1) Maxima aparține lui Cezar și e prilejuită de trecerea Rubiconului (49 î.Cr.). Potrivit legilor Republicii, nici unui comandant roman, aflat în fruntea armatei, nu-i era admisă trecerea acestui râu, care despărțea provincia Galia Cisalpină de Italia. Expresia indică o decizie îndrăznească, hotărâtoare, care ar trebui să se ia după îndelungi ezitări. Numai că, o dată luată, hotărârea trage totul după ea, ca o avalanșă...
 2) (latină): "Fapte, nu vorbe!"

A n u n ț

Tăcerea e o insulă între cuvinte.
Cum nimeni,
de aproape un an,
nu mi-a deschis ușa,
să mă bucure cu pâinea caldă a cuvintelor,
tăcerea din jurul meu a prins crustă,
iar singurătatea mea
a devenit planetă.

De ieri
mă tot chinui să scriu un anunț
pentru presa de pretutindeni:
"Vând planetă centrală,
ultradotată.
În locul unui vagon de dolari
prefer căușul unei mâini calde,
plină cu vorbe bune:
s-o sărut
și să-i sorb vorbele".

A r d e r e

ascultă sufletul ierbii ce vine
ascultă seva urcând în copaci
cum cheamă ploile
cum cheamă iubirile

tot așa cum îți ascult eu pașii
care m-au potecit în adânc
din lumina ochilor
până-n taina viselor

pune fruntea pe scrisul meu
și-i vei simți arderea
născând pe hârtie
cea mai pură iubire

și iartă-mi
imaculata concepție

Avem dovezi!

Cu dragoste, tuturor acelora
care încă mai vor teritorii românești
– spre știință!

Venim din această glie de când ne știm,
Cu toți moșii și strămoșii dimpreună.
Aici am învățat să trăim și să murim
În zile de dogoare și în nopți cu lună.

Bărboșii daci doineau cu Carpații prieteni
Și-și ziceau cu miere pe buze: "Ziua Bună!",
După care mergeau la câmp și printre cetini
Sau rămâneau hristoși pe vreo columnă.

Căci mulți nechemați s-au vânturat pe-aici, peste ani,
Și trecând au semănat focul și jalea.
Au învățat ai noștri să și-i facă prieteni de la romani
Ori le-au arătat nechemaților pe unde li-e valea.

Ai noștri n-au luat nimic de la nimeni, ferească Sfântul!
De dat le-a dat tuturor mai mereu peste măsură
Și i-au convins cu pilda vieții că-și iubesc pământul,
Iar dacă-și văd de treaba lor ei nu le poartă ură.

Și-uite-așa Daco-Romania, cu care se sfârșește o lume
A stat neînvinsă la margini de imperii, de pază.
E limpede: înaintașilor nu le ardeau de glume:
Ei au rămas aici aceeași daco-romană oază.

Ei au rămas aici și suntem aici de mii de ani
Și-o putem dovedi tuturor cum se cuvine
Pe documente autentice, dar și pe bolovani
Căci am avut și-avem destule Dovezi Geto-Latine!

Binefăcătoarea ploaie

Adineaori
au trecut pe-aici
iscusitul hidalgo Don Quijote,
urmat de Sancho și de Dulcineea -
o tristețe, o pală de vânt
și șoapta de iubire a cerului,
ultimii soldați ai Marii Armate Albastre
țintindu-ne cu săgețile ploii.
Toate frunzele și toate păsările
le-au făcut cuvenitele reverențe,
mai albastre decât albul zilei uscate.
Noi ne-am frecat la ochi și-am zis:
"Iată că cerul ne poartă de grijă!",
și i-am inspirat,
și i-am expirat,
să poată mărșalui în continuare.

Doar nu poți opri din mers o asemenea armată,
care trebuie să ajungă tot mai departe -
la toate adresele
ivite și neivite încă...

Panta rhei

în mine curge azi cel de ieri
parte peste parte
până când potecile din palma mea
se vor adânci și vor seca
asemenea canalelor din Marte
care nu duc nicăieri

I u b i r e

Zbori prin sângele meu,
Pasăre Phoenix.
Tălpile tale mă ștampilează
sub frunte,
în inimă.

Și numele tău...
Fiecare semn e o piatră
cu care-mi spargi sufletul.
Din fiecare piatră iese un șarpe
cu clopoței. Auzi-le orga chemându-mă!

Vii spre mine
traversând toată istoria umanității
prin contrabandă,
din sămânță în sămânță,
nufăr alb luat de torent...

Mâine, ce va mai fi?
Petrecându-ne, oasele noastre
se vor împleni asemenea rădăcinilor
care se îmbrățișează
pe dedesubt.

C o ș m a r

Azi-noapte mi-ai întins
o punte în vis.
Sub mine
prăpastia anilor
și lacrimi – cascadă-n abis.
Puntea s-a făcut năframă
iar drumețul un porumbel
lunecând la nesfârșit
în prăpastia de sub el.

Iubireeeeeee!
strigam
resemnat,
pe când
tocmai
atunci
cădeam
din pat.

De așteptare

Pe când marea arde albă
Sub al lunii crug solemn,
Visul meu tăcut, de lemn,
Îți stă frunză neagră-n palmă.

Te chem vrajă prin descântec
Spre acum și spre aici
Ca pe-un straniu licurici
Pe poteci muiate-n cântec.

Dar nu-mi vii în clipe rare
De-ntuneric. Când te culci
Împrejurul gurii-ți dulci
Șoaptele-mi rostesc pahare.

Și nu-mi vii în clipe dure
De lumină. Când visezi
În frumoși-ți ochi mă vezi
Stea căzând peste pădure...

Albesc țipăt într-o carte
Cu copertile de-argint –
Sunt captiv, dar mă tot mint
Că-mi ești totul și-ți sunt parte.

Hei, cum mi-ai sfințit în piept
Un altar pentru durere –
Taina lui încet mă pierd
Și-am murit de când te-aștept.

Lucrarea dorului, pustiitoare

Până spre dimineață, aproape de șapte,
 a stat de veghe, neclintit, într-o noapte,
 Ionică a Petrei, un tânăr din Movilița,
 pe când iubita cloșcuță a familiei, Pestița,
 a scos rând pe rând toți puișorii din ouă.
 Tocmai începuse zdravăn să plouă
 când Pestița, neliniștită, poate și nervoasă,
 cotcodăcind, a mai dăruit pentru casă
 două fragede vietăți: doi puișori tuciuorii
 cu pliscurile moi, parcă prea aurii.
 Le-a dat Ionică puișorilor din palmă
 să mănânce tot timpul, până-n toamnă
 și-n anul următor, aproape vara toată
 și-n fiecare zi îi învăța, atent, și cum să se bată,
 căci uitai să vă spun: ultimii doi pui frumoși
 ajunseseră o mândrețe rară de cocoși.
 Se pare că nu i-a fost tocmai greu
 să-i pună să se-ncaiere, că mai mereu
 o făcea: îi isca el, de fiecare dată, cu gândul,
 încât cocoșeii-și încrucișau aripile, cu rândul,
 tulburând în chip neînțeleș aerul în jurul lor
 până-n înălțime, umblător turbionar fuior,
 în așa fel încât, minune mare, orătăniile toate
 prindeau să se-agite și să fugă speriate,
 iar oamenii se trăgeau unii pe alții cruciți,
 să intre degrabă în case, nedumeriți,
 lăsându-și de izbeliște muncile toate,
 zicându-și cu obidă: "Așa ceva nu se poate!"

Movilițenii nici de gândit nu gândeau
 că cei doi cocoșei complet negri reușeau
 să declanșeze cu aripile lor furtuni răsucite
 peste case, peste islazuri și peste vite.
 Numai Ionică a Petrei știa el ce știa,
 ori, și mai bine spus, el cam bănuia
 cum că la mijloc ar putea fi ceva ciudat,
 necunoscut până și lui, de-ast-dat'.
 Să fie vorba de puterea cocoșilor, ori de-a mea?
 Își muncea el mintea, și tot mereu se-ntreba.
 Vorba e că umblau toți trei nedespărțiți,
 căci unde era el, erau și cocoșeii lui iubiți.
 Chiar și noaptea-i puneau-n așternut, lângă el,
 să fie sigur că nu-i fură cineva vreun cocoșel.

Mai an, Ionică a plecat în Spania, la căpșuni,
și s-a despărțit cu greu de cocoșei lui buni,
pe care i-a lăsat, cu mari rugăminți, la bunici,
mai precis la Făcăieni, că n-avea curte aici,
în Movilița lui. Și, ajuns acolo, el s-a gândit la ei -
cum își zbăteau aripile dragii lui cocoșei,
când a auzit la Radio România că s-a pornit tornadă
peste Făcăieni. Doamne, așa ceva să vadă
nimeni nu mai trăise în Țară, vreodată.
Ce să-nsemne asta? S-a-ntrebat Ionică de-ndată.

A trecut și asta, cum toate se isprăvesc,
spre a intra-n amintire - după cum e firesc.
Anul ăsta Ionică din Movilița s-a supărat
că n-avea nici un rost în sat. De-aceea a plecat
cu pașaport și acte-n regulă în Canada,
lăsând cocoșei acasă, și-n uitare ograda.
Dar când a coborât din avion, pe aeroport,
în Toronto, și-a simțit sufletul mort,
secătuit de dorul dragilor lui cocoșei,
încât se văzu cu ochii minții, acasă,-ntre ei,
îndemnându-i să-nceapă, cum zicea el, canonada.
Era pe 5 mai, așadar zilele trecute, când tornada
s-a abătut peste Movilița, și-apoi peste pădurea
din Buftea, iscată din neștiut, de aiurea.
Două lacrimi mari au căzut din ochii lui Ionică
cu zgomot de tablă spartă, încât o cumplită frică
a cuprins aeroportul, că toți de el s-au depărtat.
Era puterea gândului său, a celui departe plecat,
peste mări și țări, căci gândul la cei doi cocoșei
lucra distrugător, iscând zbateri cumplite și-n ei.
Zic unii că tornada e un moft, ori o sperietoare.
Nici vorbă! E lucrarea dorului, pustiitoare.

Fapt divers

Au afișat către seară un cântec
cu cântăreață cu tot
pe frânghia de rufe.
Și câinii au început să latre a simfonie.
Și simfonia a început să plângă a râs.
Și râsul acela grotesc a început să adune furnicarul străzilor,
care pariază că pe cer, iată,
a apărut un OZN,
despre care jurnalele au și început să scrie,
despre care televiziunile au și început să transmită,
despre care posturile de radio au și început să comenteze,
despre care savanții au și început să emită ipoteze,
despre care omul simplu, ațipind,
întorcându-se pe cealaltă parte,
le-a strigat tuturor, ca scos din minți:
"Lăsați-mă-n pace cu prostiile voastre,
că mâine merg devreme la lucru!"

Sfântă și dulce Limbă Română

Sfântă și dulce Limbă Română,
Maica noastră cuminte și bună,
Ce te doare?

C-o dădurăm acum pe Engleză,
Precum altădată pe Franceză,
Asta-i, oare?

Tot tu ai rămas Cloșcuța noastră
Ce-și adună puii sub fereastră,
Și-i bine!

Noi te rostim cu buze de miere
Căci românul se naște și pier
Cu tine!

Când ai noștri departe ne pleacă
Tot spre tine, iubito, s-apeacă,
Să ne știi!

Că tu ai tihna senină din munți
Și blândețea din șes, că te pronunți
Cum te scrii!

Noblețea ta-i simplă, fără fasoane,
Așa cum iubirea-i fără galoane,
Ești mare!

Mă-nclin în fața ta și-s bucuros
Că nu te-am uitat și-mi ești de folos,
Splendoare!

Să rămână totu' ca mai-nainte

Ai venit
 cu noaptea târziului din părul tău,
 cu neliniștea din ochii tăi
 în care-ncerci să-mi faci culcușul,
 ai venit, zic,
 să-mi tremuri strunele vechi, ruginite,
 bătrâna vioară ce sunt,
 care poartă, ia seama,
 o marcă de dinaintea
 Celui de-al Doilea Măcel Mondial...
 Ai venit și vinul vechi,
 din potirul inimii mele,
 a-nceput să fiarbă...

Pentru ce mi-ai înlocuit cupa liniștii,
 din care beam, fericit,
 să-mi picuri otrava ochilor tăi
 pretutindeni pe unde calci,
 până-n inima mea?

Puf de Păpădie,
 Căprioară cu Boticul de Lapte,
 Uriașo,
 fie-ți milă de biata-ți jucărie
 și scoate cheia
 din mașinăria veche,
 să rămână totul ca mai-nainte
 pe când nu mă inventaseși,
 minune!

R o c a d ă

București – Moscova,
drum bătut, cu gări părăsite.
București – Bruxelles,
urmează...

Palatul Pașilor pe Loc –
Fumoar, iluzii pierdute.
Comuni...
Comuni-ta-tea, iat-o:
ta, ta, te-a, te-a
pulsatilă
inimă bătrână sub haine noi –
lozincă de purpură,
chemare în abis!
Steaua multiplicată
în locul secerii și ciocanului,
pe fond albastru
de prea mult sânge scurs
de la Nord la Sud și de Est la Vest –
spre a acoperi cele trei dimensiuni
+ a patra, Oceanul-Timp-Martor.

Individul – o omidă.
Gloata omizilor mâncătoare,
la dracu'!

Banul răsucit în răni contează.
Îmbogățiții scurmă-n cadavre
să scoată bani, cât mai mulți.

Sosește trenul!
Grăbiți-vă, luați-vă bilete dus!
La întoarcere, vom vedea!

Și nu uitați:
Votați Viitorul, prieteni!
Trăiască Comuna!

Dincolo de dincolo...

“Lumea e o necunoscută.
 Timpul Concret e contracție simultană și extindere
 simultană la scara Timpului General Infinit,
 iar Materia Timpului General Infinit e chiar Lumea...”

ALBERT EINSTEIN

Există o fugă înăuntru,
 căci toate aleargă uniform
 și rectiliniu înăuntru,
 iar înăuntrul se scufundă
 tot mai înăuntru
 până-n înăuntrul înăuntrului
 se scufundă,
 se afundă în sinele înăuntrului,
 pitindu-se în sine însuși,
 cădere în cădere,
 punct,
 punct în punct,
 în punctul dinăuntrul punctului,
 în punctul punctat
 al adâncului gândit,
 unde cuanta
 țâșnește din ea însăși,
 emisie
 și corpuscul,
 întronând echilibrul perfect,
 corpuscul-undă
 generator de echilibru
 pe muche de cuțit
 căci se mișcă ceva –
 un semnal implicit dinăuntru
 pentru mișcarea în sens invers,
 căci mișcarea se mișcă în sine
 și-și crește creșterea,
 tot mai creștere,
 tot mai spre în afară de sine,
 din sine țâșnind dincolo de sine
 în largă explozie mută,
 ca o irumpere
 împingând marginile
 dincolo de margini,

mutându-și cercul în afară
 încât circumferința crește,
 se extinde
 față de centrul-punct în extindere,
 până când marginile rotunjite
 devin nemărginite.
 Ceva e dincolo de dincolo
 și chibzuieste în sine însuși,
 și-și oprește extinderea
 și-și chircește oprirea,
 și pornește adunarea marginilor
 către un loc, tot mai spre centru,
 într-un punct necuprins.
 Dar acel ceva
 nu e nicăieri,
 că numai nicăieri
 n-are margini,
 ci e doar punct în sine mișcător,
 născător de sine însuși,
 dinspre sine peste sine,
 din sine către dincolo de sine –
 până dincolo de dincolo de sine,
 unde se află ceva, același ceva
 întoarcere – substrat și martor
 al tuturor căderilor în sine
 și-al urcărilor din sine
 din adânc de sine
 în sine însuși – oglindă,
 până dincolo de sine,
 dincolo de dincolo
 unde e nimicul,
 nimicul nimicului...

Explozia Marii Creații
 dospește în adâncul adâncului
 și urmează logica nimicului:
 Lumea și nonLumea împreună,
 care devine ceva
 și iese din sine însăși
 punct al nimicului,
 punct în punct
 până dincolo de sine
 unde totul e Timp,
 un Timp în alt Timp –
 Timp în Timp
 a ceva fără cuprindere,
 cuprins în necuprins...

Strâmb cânta orbul acela

Strâmb cânta orbul acela
Sub teii aplaudaci.
I se înnoptase setea
Lângă apa cu gândaci.

Întunericul îi vibra
Sub pleoape, șerpuiitor:
Orbul se mai visa copil
În sordidu-i dormitor.

Soarele îi apusese,
Iar el tot îl căuta
Bâjbâind prin întuneric –
Sigur, spre a se salva.

Doamne, spuse, unde-i cerul
Să mă-nchin spre fața ta?!
Peste gândul lui frenetic
Doar o frunză cobora.

Un îngheț alb și sinistru
Piti liniștea-n pământ...
Mormăia trist numai vântul
Peste proaspătul mormânt.

Povești interzise

Peste buzele de tăvălug ale vântului,
tăioase ca lamele de cuțit
urcă din arături aprige șoapte
și-un deget arătând miazănoapte
spre-a răzbuna un strămoș umilit.

Printre spadele rupte, rămase în colb,
sub căușul copitelor, însângerată, în iarbă,
tigva domnitorului tot mai visează
că-și îndeamnă-ntr-acolo oștirea vitează
cu sudalmele șiroindu-i în barbă.

Veacurile s-au topit demult pe tăpșane
peste poveștile rămase nescrise.
Noroc că le-ascultă primăvara mioarele
deși ele nu le-nțeleg, neștiutoarele,
iar nouă, prin blestem, ne rămân interzise.

Poezia

Sieși spinare:
 cară sublimul printre culori
 pe care-l subțiază-n auz
 în toate limbile lumii,
 cu nevăzute săgeți
 împerechindu-l,
 desperechindu-l.

Sieși drum:
 toboșar și cadență
 coborâtoare în eurile
 flămânde de sine –
 oglinzi prin care se iese
 dincolo, sub cereasca
 muzică nesfârșită
 a spațiilor;
 în care muzicienii
 se pierd unii în alții
 în adâncul necuprins
 albastru,
 sihastru.

Sieși lucrare:
 în povești țâșnind din sine,
 cu împărați iuți la mânia
 și fete mult prea visătoare,
 servind jar iubiților lor
 cai iuți, mai iuți
 ca săgețile ochilor –
 împlinindu-se
 în chipeși înfloritori,
 atoatebiruitori.

Sieși risipire:
 din iubire în iubire,
 se răstoarnă peste sine,
 se caută și nu se găsește
 decât pe drumul reîntoarcerii
 în semințe, tot mai în adânc,
 de unde renaște întregă
 în titlul său, de sieși
 spinare, drum,
 lucrare și risipire –
 rostogolire
 în iubire...

De la profan la sacru

Când s-a născut a văzut că are două mâini.
 “E bine!” – și-a zis
 pe când își descoperea și degetele.
 Și cu uimire, dar mai ales cu teamă,
 a început să le sucească, să le-nvârtească
 pe fiecare în parte,
 până când s-a făcut noapte.
 Și tot așa a făcut și-a doua zi,
 până când s-a făcut din nou noapte,
 și-a treia zi, tot până-n noapte,
 ca să observe că nopțile urmează zilelor.
 (Ca dovadă că-n vremurile acelea
 s-a născut și... studiul serios).
 Totul a-nceput cu mâna stângă,
 că ea venea de la inimă,
 căreia, mult mai târziu i-a zis
 ceasornic – ceasornicul meu,
 ceasornicul tău:
 merge ceasornicul,
 merg și eu!
 A pus degetelor stângii
 câte un nume,
 care-au devenit numere.
 Dar ce să facă numai cu cinci?
 Trebuia să treacă și la cealaltă,
 să continue numărutul.
 Când a ajuns la șapte –
 câte zile are săptămâna,
 pe care tocmai o inventase Al Bătrân –
 s-a oprit,
 pentru că n-a știut
 ce să facă mai departe
 cu celelalte trei,
 rămasele.
 Și s-a gândit el ce s-a gândit
 zi de vară până-n seară,
 toată vara,
 tot anul, și vara viitoare,
 până într-o seară
 din cea de-a treia vară,
 când i-a venit ideea genială
 să le strângă pe tustrei
 unul lângă celălalt,

bisericuță,
și cu ele așa grămadă
să se închine Soarelui
pentru mâinile lui pricepute,
dar mai ales pentru cele șapte degete
cu care număra zilele
săptămânii,
ce se tot repetau
în neștire,
săptămână de săptămână,
lună de lună,
an de an.
S-a rugat apoi Cerului –
de unde venea ploaia –
pentru sănătate,
pentru casa lui
plină de copii,
pentru hrana lor
și-a vitelor,
să nu fie secetă
ori tulburare
la hotare...

Uitai să vă spun
că acest gest
s-a împământenit
tare demult –
la începutul veacurilor.
A devenit ritual
pentru că el desemnează
esența ființei noastre irepetabile,
și tocmai de aceea
ne-a și intrat definitiv în sânge.

Fii drept, Doamne!

„Homo sum, humani nihil a me alienum puto”.
 TERENTIU – „Heautontimorumenos”
 („Cel ce se pedepsește pe sine însuși”)

De la Trapez
 plonjez
 în Univers,
 și de-acolo
 solo
 într-un vers
 hatman
 taman
 în lenjeria iubitei,
 pe dulceața ispitei...

Trage-mi, Doamne,
 o palmă
 și-o sudalmă,
 că prea sunt netot
 și mă vâr peste tot!

Da' ia stai, nu da!
 Nu cumva
 chiar 'Mneata
 m-ai băgat în belea?
 N-o da pe niznai,
 că de unde stai
 și Te văd că ești,
 m-ai amețit cu povești,
 ba mi-ai zis că și eu
 sunt tot Fiu de Zeu
 și glumind mi-ai spus –
 de fapt mi-ai impus –
 să săr de la Trapez
 și să vagabondez
 prin Univers,
 într-anume vers
 să mă opresc
 direct
 pe subiect:
 să mă cuibăresc

în lenjeria iubitei,
să mă dedulcesc
ăăă... cu sublimul ispitei?

Fii bun, Doamne,
și caută... vinovatul!
Și fii și drept, Doamne:
Aruncă pe El păcatul!

Frunză-ntre frunze

Superstiție, sau, poate, adevăr?
 Vechii indieni spuneau că sufletul omului trece în frunze,
 de unde și șoaptele morților.

Era o noapte de smoală, pustie,
 Când am trecut într-o frunză târzie.
 Ființa mea s-a pornit să-i cedeze
 Capilarele, să mă-nfieze.
 Doar inima-mi, nesupusă stăpână,
 N-a vrut să mă urmeze, și nebună
 A-nceput să lovească cu furie
 Coaja copacului liliachie,
 Protestând pentru abrutizare
 Și durerea iscată de stânsoare,
 De atâta neospitalitate
 Din partea celui întins peste poate.

Ascultând-o atent trunchiul nemișcat
 A răspuns rostindu-se dur, răspicat:
 "Liberați frunza străină de noi,
 Să-și caute sfârșitul în zăvoi"

Frunză-ntre frunze, mă-ntreb, la ce bun
 Când sunt om și ca om vreau să apun?

Geneză

„Da, de la Roma venim, scumpi și iubiți compatrioți
– din Dacia Traiană! Se cam ștersese diploma noastră
de noblețe: limba, însă, am transcris-o în literele de aur
ale limbilor surori”.

MIHAIL EMINESCU

Fetele cuminți ale bărboșilor daci,
plecați la războaiele cu romanii,
au învățat de la mumele lor
să le acorde învingătorilor
toată atenția –
să nu cumva să se pună rău cu dușmanii.
Și mai de frică, mai din dragoste,
aceste fete ascultătoare și viteze
i-au îmblânzit pe războinici,
i-au și cucerit prin bunătatea, hărnicia
și frumusețea lor,
după care le-au pus pe umeri fii și fiice,
și pe capete, mai către bătrânețe,
câte-o căciulă mițoasă de oaie,
încât foștii vajnici învingători,
de bună voie și nesiliți de nimeni
s-au numit “romani cu căciulă”, adică,
în scrierea modernă români,
cu â din a, spre a se deosebi de romanii
care s-au risipit prin țărâna Imperiului.
Și nu și-au mai schimbat numele
în veac să nu-și supere soațele,
poate și ca recunoștință
pentru grija pe care acestea le-o purtau,
pentru mâncarea bună cu care-i întâmpinau
pe când veneau de la feluritele lor treburi
dar, mai ales, pentru statornica lor iubire.

Și-uite-așa, în casele bărboșilor daci,
luate cu jașca de “romanii cei fără de căciulă”,
au locuit, de-a valma, urmași după urmași:
fiii, nepoții, strănepoții și străstrănepoții
femeilor dace și-ai “romanilor-căciulari”
cunoscuți și recunoscuți de către toată lumea,
mult mai încoace,
cu numele de ROMÂNI.

Lipsește o statuie ecvestră în municipiu

"Un cal îndrăgostit e un cal bolnav".
(Dintr-un text sumerian, de pe o tăbliță de lut
descoperită de Sarzec la Tello - Mesopotamia,
în ziua de 9 mai 1877)

Un cal bolnav umblă noaptea prin municipiu,
prin municipiu.

Oamenii au intrat demult în vise.
Le-au rămas în blocuri doar trupurile
de aer cald, de apă și puful proiectelor
pentru viitorul de peste două săptămâni
când vor primi iarăși praful salariilor, ehei!

Orașul e o catedrală pustie
în care calul își aude pașii și inima
bătând. Caută fără să știe ce
cu ochii lui sticloși și blegi de nesomn,
de nesomn.

Ritmic copitele lui, în care au ruginit caielele,
fac să tresară casele rănite, din pereții cărora
încep să curgă amintiri necunoscute lui,
necunoscute lui.

Calul bolnav plânge. E atât de ciudat să vezi
un cal bolnav plângând. Noaptea n-a învățat
arta trădării, de-aceea calul a-ngenuncheat pios
lângă cișmeaua lui imaginară, dar fără apă,
și plânge încet, plânge de durere,
de durere.

Oasele-i împrumută trosnetul crengilor
împietrite de liniștea urbei, și toată șandramaua
ființei lui șubrede sună a cavou jefuit,
jefuit.

Generalii așteaptă închipuita lor paradă,
care nu va avea loc niciodată.
Tresar pe socluri la câțiva pași
de Termele romane
unde se vor fi îmbăiat înaintașii,
înaintașii.

Aerul subțire ca un fir de ață
le trezește poftele militare,
încremenite în bronz, la apropierea
celui mai bolnav cal al nimănu,
al nimănu.

E limpede: lipsește o statuie ecvestră în municipiu,
în municipiu...

O singură ființă-dumnezeie ar putea-o înălța
pe Farul genovez de altădată,
de altădată.

Numai ea ar putea pune căpăstru, capăt și punct
peregrinărilor nocturne ale murgului bolnav
(cu sufletul gol și-al nimănu), oprindu-i timpul,
fluidul timp care curge în mare,
în mare.

Așezat sus, foarte sus,
cu șeaua pe el și cu stăpâna în șea
și-ar găsi liniștea și nemurirea
unicul cal bolnav care umblă
noapte de noapte prin Constanța,
prin Constanța...

Învățătură de minte

Boala stă la capătul podului și se ia de trecători.
Îi întreabă când pe cei ce coboară, când pe cei ce urcă:
"Nu vreți o porție de amigdalită?"
Celor care-i zic că e mai bine să-și schimbe meseria
le face un semn – numai de ea știut –
încât noaptea îi dor cumplit amigdalele.
Celor care n-o bagă-n seamă nu le face nimic.
O doamnă grăbită, care tocmai urca podul,
a fost tot la fel întrebată
dacă n-are nevoie de o porție din aceea,
și fiindcă aceasta i-a răspuns:
"Ce eee? Du-te, femeie, că ești nebună!",
alaltăieri i-au fost scoase amigdalele,
ieri a făcut o infecție galopantă,
iar azi-noapte a fost depusă la morgă.

Învățătură de minte:
Să nu le spui niciodată nebunilor că-s nebuni!

Dragostea-mi trecu

Dragostea-mi trecu printr-un inel de aur,
luminoasă ca o porumbiță a tăcerii,
neliniștită ca gânguritul unui copil,
absurdă ca nepăsarea lumii
pe când Creatorul îmi lega inima
la oiștea Carului Mare.

Dragostea-mi trecu printr-un inel de foc
leoaică tânără simțind dureros biciul jockeyului
sub ochii reci ai lumii
înfiorată de panică
și totuși fericită că fi-voi dresat
o dată pentru totdeauna.

Dragostea-mi trecu printr-un inel din soare
aflându-mă sub el, în eclipsa-i,
ca un șoim împușcat în aripă,
în ochii căruia lumea
e un nimic tulbure, indiferent
dacă mâine va fi sau nu va fi deloc.

Dragostea-mi trecu printr-un inel de întuneric
la marginea oceanului de tristețe,
fiind cerșetorul care a furat inima lumii
spre a fugi cu ea în junglă – animal ofilit,
evaporat, cu sentimentele intrate-n beton –
și totuși înfometat de dragoste.

Trimit un curcubeu

Ehei, voi clipe v-ați topit pe zare
Și fulgerând îmi galopați în sânge.
Îmi arde pleoapa trista depărtare,
Căci inima-mi tresare și vă plânge.

Ne-am depărtat, vezi bine, trestioară,
Ca doi copii la capete de lume.
Aștepți un semn? N-ar fi întâia oară
Când dragostea-mi încerci, pusă pe glume.

Trimit un curcubeu înalt spre tine
Cu ochii mei pe stropii lui de rouă:
Stăpână-a mea, ce ai de gând cu mine?
Stăpână-a lui, de ce te faci că plouă?

Inutilise Pro Patria

Fetița care erai la 12 ani,
 (pe când eu aveam 20),
 cu părul scurt și ochii vioi,
 fetița aceea iute ca argintul viu
 juca șotron,
 acum 20 ani:
 desena cu cretă axa lumii
 pe cimentul aleii dintre blocuri
 și-și lua zborul
 când pe-un picior, când pe celălalt.
 Fericirea se chema să nu zbârcești,
 să nu calci convenția
 liniilor marcate cu creta
 asemenea unor granițe incredibile
 între bine și rău,
 printre care-ți conduceai piatra,
 din pătrățică în pătrățică,
 până la victoria finală
 de 10 la 9 cu cea mai bună
 a ta colegă de șotron,
 în vreme ce eu făceam armata
 la infanterie, la Breaza,
 iar în seara zilei de vineri,
 22 decembrie 1989,
 la Revoluție,
 urma să merg
 împreună cu colegii din regiment,
 toți unul și unul - trăgători de elită,
 urma să mergem, zic,
 la Otopeni,
 să ne încrustăm numele
 PRO PATRIA,
 în cimentul șotronului tău.
 N-a fost să fie,
 pentru că exact
 când ieșiserăm din cazarmă
 în stradă,
 în camioanele pline –
 cu motoarele duduind –
 colonelul-comandant
 a fost sunat din Capitală
 de către un general, prieten:
 "Cristiane, sunt Valeriu. Ce faci?"

"M-am pus în mișcare,
vin spre voi, să ajut Revoluția!"
"Ești nebun! ...Și George-al meu?"
"Și el!"
"Mă, ai căpiat de-a binelea!
Îmi omori copilul și n-am să ți-o iert!
Aici e debandada-debandadelor:
toți se cred mari și-și dau aere de comandanți!
Revocă ordinul și întoarce-te-n unitate!
Imediat! Imediat, am zis! Îți ordon!"
...Așa am scăpat
de moartea care da târcoale la Otopeni,
în noaptea de pomină de vineri, 22 decembrie 1989,
când tu visai la șotronul tău
atunci neterminat,
pentru a-l transfera acum,
aici, pe site,
sub ochii tuturor,
întru pomenirea
colegilor militari de la Câmpina,
care-au plecat în locul nostru
spre a intra adânc în ciment
chiar în noaptea aceea, la Revoluție...

Reclamă-mă, dacă ai cui!

Ploaia-mi fierbe-n oase,
și-o simt apropiindu-se.

Ploaia-mi joacă pe acoperiș,
și-o ascult.

Ploaia-mi bate-n ferestre,
și-o văd.

Ploaia-mi dansează prin curte,
și-mi zic: "Era și timpul!"

Ploaia-mi bate în ușă,
și-mi zic: "E cam insistentă!"

Ploaia-mi intră în casă,
și-i zic: "Obraznico! Cine ți-a dat voie?"

Ploaia-mi înalță lucrurile, în plutire,
și-i zic: "Nesimțito!"

Ploaia-mi saltă și patul,
și-i zic: "Blestemato!"

Ploaia-mi surpă casa,
și-mi zice: "Sinistratule!"

Ploaia a devenit fluviu și mare,
și-mi mai zice: "Reclamă-mă, dacă ai cui!"

N e s p e r a t ă

Tăinuită-i viața ta
Căci se pierde pe tăcute
Pe poteci necunoscute,
În suiș spre Golgota.

Dar de vis e mersul tău
Maiestos, precum plutește
Și-n înalt ademenește
La cădere peste hău.

Nesperată ești chiar tu:
Prea ești stea îndepărtată –
Gingașă, superbă fată
Care știi și spui doar NU.

Apostoli, da' oameni, acolo, și ei...

Pavel i se adresă lui Petre:

– Încotro pașilor noștri le zici
să calce pe pietre?

– S-o luăm pe-aici!
arăță cel întrebat,
de trei zile nemâncat.
Soarele până ce piere
într-acolo să mergem ne cere.

Să ne grăbim, așadar,
până nu intră soarele-n altar.
Ne-or opri la porți cu tot hazul
să ne descălțăm,
să nu le pătăm
străzilor obrazul...

Pavel se răsuci pe călcâie
stropindu-și fața cu apă sălcie:

– Grea misie, frate, ne-am ales.

Și-apoi plecăm mult prea des.

Nu tu casă, nu tu masă.

Nu mai zic: nu tu mireasă!

– Sări peste..., Pavele, c-o să ai
mirese destule în rai!

– În... rai, zici? Adică, în... gând?

Măi, frate, eu vreau aici, pe pământ!

– Taci, să nu te-audă Șefu',
c-o să-ți treacă tot chefu'
când te-o pedepsi cum numai El știe,
c-un trăsnet chiar aici pe loc, în pustie,
să-ți fie pentru cap de-nvățătură,
că prea te pune dracu' să nu taci din gură.

...La poarta Cetății, obosiți și plictisiți, vai și vai,
Nu le mai ardea nici de iad, nici de rai.

Așa că Petru și Pavel au făcut cuvenitele temenele
(că pe vremurile respective nu mergea fără ele):
au întrebat de mâncare și-unde-ar putea dormi și ei,
apoi, în șoaptă, au întrebat dacă au și două femei...

O să ziceți: "Doamne, iartă-l că nu știe ce vorbește!
Despre Sfinții Apostoli așa ceva nu se pomenește!
Că Prea Sfinții Petru și Pavel erau Adevărați Sfinți
și nu niște derbedei oarecare, care-și ieșiseră din minți!"

Or fi fost Sfinți, că nimeni nu zice, vai nouă, altfel!
 Dar erau bărbați vânjoși și isteți, toți unul și unul, la fel
 hrăniți cu pește berechet, dar mai ales cu Iubire,
 că despre venirea lor în zonă se dăduse de știre,
 așa că era cum nu se poate de-nțeleș să-ntrebe și ei
 acolo, ca într-o doară, printre altele, și de... femei.
 Prea îi credeți voi proști pe ăia de la-nceput,
 că adică n-au mâncat, n-au băut și nici n-au... putut
 să-și ceară drepturile de bărbați în toată firea,
 ca-n felul acesta să-și rostească cu evlavie mulțumirea
 către Domnul, abia plecat, în zbor, de pe pământ
 cu ce era pe El, chemat urgent în Ceruri de Tatăl Cel Sfânt...

Apostoli, da! Dar oameni, acolo, și ei:
 mâncau, beau, apoi se interesau de femei,
 că doar nu erau, Doamne iartă-mă, niscăi scopiți
 jurați împotriva femeilor și nici prin voința lor oprți.

Iubirea a fost inventată tot de Tatăl Cel Sfânt
 Și tot așa cum scrie în Carte, adică prin Cuvânt.
 Când Bătrânul a zis: "Să fie Iubire!"
 (S-au cutremurat toarte Cerului pân-n Zidire)
 "Și Iubirea să vă unească pretutindeni pe voi, bărbați și femei,
 spre a-Mi pomeni Numele-n veac, drept al vieții voastre Temei!"

Așa că dragii noștri Apostoli n-au greșit cu nimic
 Când umili cerșeau iubirea femeilor, fie și-un pic!

Toți revenim, când o să fie

Un dar ți-e clipa cea de față.
Primește-o, deci, cu bucurie.
Clipă cu clipă fac o viață:
Aportul tău la zidărie.

Nu te-ntreba-ncotro aluneci.
Cată mereu spre datorie
Și-ai grijă să nu te întuneci
Ori cât de greu ar fi să-ți fie.

Prietenii fă-ți cu măsură.
Fii practic. Fugi de teorie.
Iar de te-nfruntă, taci din gură.
Evită a lor mâncătorie.

Cu fruntea sus cinstește-ți veacul
Prin munca ta. Cu măiestrie
Îți ușurează de greu sacul,
Că viața nu-i o loterie.

Iar când finalul de o clipă
Te va-nălța, când o să vie
Cu zbaterea lui de aripă,
Oferă-te cu dărnicie.

Rotirea Soarelui ne-nvață
Să fim atenți la aporie:
Vom reveni în altă viață,
Dar tot așa: la datorie!

Cum Universu-ne-mpresoară
Și se rotește-n veșnicie,
De ce-am veni noi într-o doară
Și nu rotindu-ne-n vecie?

Nu-i fără noimă întrebare,
Ci cuvenita-ne felie:
Pentru că-adesea ori arare
Toți revenim, când o să fie.

George Ene

**După chip cunoști o floare,
Păsările după cânt,
Aurul după culoare
Și omul după cuvânt.**

FESTINA LENTE al Alergătorului între A Nu Fi, A Fi și A Nu Fi

- ▶ 25.04.1939 – comuna Țuțulești, județul Argeș; Candidat pentru Titlul Onorific „Fiu al satului”;
- ▶ Școala Medie Tehnică de Comerț – S.M.T.C. „Nicolae Kretzulescu” din București (1954-1957);
- ▶ Examen de admitere – cu poezii proprii – la Institutul de Artă Teatrală și Cinematografică - I.A.T.C. București (1957 și 1958);
- ▶ Absolvent al Școlii Populare de Artă Ploiești – Cursul „Arta Actorului”. Profesor: regizor Gigi Ionescu (1961);
- ▶ Licența în Filozofie; doctorat și practică la catedră (1973-1976);
- ▶ Absolvent al Programului Academic de Studiere a Bibliei (2005-2006);
- ▶ Redactor și redactor-șef al săptămânalului „Metalurgistul” – organ de presă al conducerii Uzinelor „1Mai” din Ploiești (1964-1989), devenit în decembrie 1989 „Realitatea UPETROM” (1989-1990), iar din 1993 „Concordia” (1993-1996);
- ▶ Secretar general de redacție la cotidianul „Prahova” (1990-1992);
- ▶ Publicist-comentator la cotidianul „Ploieștii” (1996-1997 și 2004).
- Scrie poezii pentru copii, puse pe note de compozitorul și dirijorul Nicolae Margine de la Corul de copii Radio (1954-1955);
- La îndemnul lui Tudor Arghezi publică în „Gazeta literară” 4 poezii pentru copii (1956);
- Publică în „Scânteia” pagina „Răscolitorul 1907 – 50 de ani de la marea răscoală” (1957);
- Scrie texte pentru două brigăzi artistice ale O.C.L. Comerțul-Mixt Giurgiu, unde fusese repartizat după absolvirea S.M.T.C. (1957-1958);
- Scrie texte pentru Ansamblul Artistic al Comandamentului Apărării Antiaeriene a Teritoriului (CAAT); face parte din ansamblu – regizează și interpretează. Deși era militar în termen are program special și birou pentru a crea, la Casa Armatei din Ploiești (1959);

- Scrie texte pentru Spectacolul-epopee „Eroi au fost, eroi sunt încă” al Ansamblului Artistic al Ministerului Forțelor Armate (MFA); face parte din ansamblu – regizează și interpretează (1959-1960). E citat prin Ordin de Zi pe Armată pentru merite deosebite în munca de educație patriotică a militarilor (9 mai 1960);
- Recită și citește din poeziile proprii în cadrul unor șezători și seri literare organizate la cluburile muncitorești ploieștene „1 Mai” și „Constructorul”, precum și la Palatul Culturii, Casa Corpului Didactic și-n licee, alături de poeții George Moroșanu, Natalia Boncu, Corneliu Șerban, Tudor Octavian, Nicolae Stanciu, Ion Vergu Dumitrescu și alții (1962-1963);
- Interpretează roluri principale și de compoziție în piesele de teatru „În căutarea extraordinarului” de I. D. Șerban, „Veșnic vii” („Zboară cocorii”) de Viktor Rozov, „Antigona și ceilalți” de Irji Zajek, „Lădița de campanie” de Vasile Corolenco, „Fata cu pistrui” de Uspenski, în regia lui Toma Caragiu și Mircea Niculescu (1962-1969);
- Premiul I la cel de-al II-lea Festival Bional de Teatru „I. L. Caragiale” – ediția 1962, pentru recitarea poeziei „Politica de forță” de Geo Dumitrescu, fiind pregătit și asistat de poet (1962);
- Laureat al celui de-al III-lea Festival Bional de Teatru „I. L. Caragiale” – ediția 1964, pentru rolul Feodor Ivanovici Borozdin din piesa „Veșnic vii” – după care se realizase filmul „Zboară cocorii” (1964);
- Poezii publicate în presa de uzină, în presa prahoveană, în revistele „Luceafărul” și „Flacăra” (1973-1985);
- Coautor al unor spectacole tematice fluviu, prezentate în Ploiești, dar și la radio și tv (1965-1988);
- Proză scurtă, serialul științifico-fantastic „Pelerinul lematic” și pagini din romanul „Iertați-mă, tovarăși!” (încă în lucru), publicate în ziarul „Ploieștii” (1996-1997, 2004);
- Publică poezii, proze, comentarii în site-ul LoveTime – <http://www.lovetime.ro/community/index.php?action=profile;u=2224;sa=showPosts> (2004-2008);
- Publică poezii, proză și comentarii în site-ul de poezie Agonia – <http://www.agonia.ro/index.php/author/0031924/index.html>;

George Ene văzut de caricaturistul Neagu Rădulescu, 1962

S U M A R

Strigăt până prea târziu	2
Mica mea iubire mare	3
Pasul tău de domnișoară	4
Cuculețele	5
Traducere din logica booleană	6
Elegie după toate elegiile cuiva	8
Jurământ	10
Să bem, prieteni!	11
Ploaie de mai	12
Biblică	15
Poem pentru clarificarea Victoriei	16
Anunț	17
Ardere	18
Avem dovezi!	19
Binefăcătoarea ploaie	20
Panta rhei	21
Iubire	22
Coșmar	23
De așteptare	24
Lucrarea dorului, pustiitoare	25
Fapt divers	27
Sfântă și dulce Limbă Română	28
Să rămână totu' ca mai-nainte	29
Rocadă	30
Dincolo de dincolo...	31
Strâmb cânta orbul acela	33
Povești interzise	34
Poezia	35
De la profan la sacru	36
Fii drept, Doamne!	38
Frunză-ntre frunze	40
Geneză	41
Lipsește o statuie ecvestră în municipiu	42
Învățătură de minte	44
Dragostea-mi trecu	45
Trimit un curcubeu	46
Inutilise Pro Patria	47
Reclamă-mă, dacă ai cui!	49
Nesperată	50
Apostoli, da' oameni, acolo, și ei...	51
Toți revenim, când o să fie	53
GEORGE ENE – Prezentare	54